

Gimnazija Jurija Vege Idrija

1. DOMAČE BRANJE

ANTIGONA

SOFOKLES

MITOLOŠKO OZADJE: ZGODBA O TEBANSKI KRALJEVI DRUŽINI

Zgodba o Antigoni se prične na začetku druge zgodbe, zgodbe o tebanski družini. Da v celoti razumemo Antigono, moramo poznati zgodovino tebanske družine.

Tebanski kralj *Lajos* in njegova žena *Jokasta* dobita od bogov izrecno svarilo, naj nikar ne imata otrok, saj naj bi njun sin ubil očeta in se poročil s svojo materjo. Kraljevemu paru se kljub opozorilom rodi sin. Ob njegovem rojstvu, se je kralj spomnil na prerokbo in se zato zboji. Dojenčku, svojemu domnevnomu morilcu, je dal prebosti kite ob gležnju. Nato se ga je rešil tako, da ga je izročil svojemu služabniku, ki naj bi ga izročil v roke strašni smrti. Dojenčkova mehkoba pa je služabnika tako ganila, da ga je izročil sosеду. Ta ga je dal v rejo svojemu korinskemu kralju, ki z ženo ni mogel imeti otrok in zato je dečka vzel za svojega. Poimenoval ga je *Ojdipus*, kar pomeni oteklih nog.

Deček je srečno odraščal na dvoru, dokler mu na ušesa niso prišle govorice, da ni pravi sin in zato ne spada na dvor. Mlademu Ojdipu to ni in ni dalo miru in zato se je odpravil v Delfe poizvedeti resnico. V starem prerokovalnem mestu pa je izvedel le, da bo ubil očeta in se nato poročil z materjo. Med vračanju iz Delf, je naletel na kraljevo kočijo, s katero se je zapletel v prepir. Niso se namreč mogli dogovoriti o prednosti. Ojdipus, ki je bil zaradi prerokbe strašno razbesnel, je pobil vso kočijo, v kateri je bil tudi tebanski kralj, njegov pravi oče, ušel je le en služabnik, ki je v mesto sporočil, da so kočijo napadli roparji. Tako si je očistil svoje ime in tudi nihče ni posumil na prerokbo.

Ojdipus, ki je bil še vedno v prepričanju, da sta njegova prava starša korintski kraljevi par, se ju je pričel izogibati, saj jima ni hotel storiti hudega. Tako je prišel do rojstnega kraja, v katerem je strašila ljudožerska pošast Sfinga, ki se je bila pripravljena umakniti le, če bi bila njena skrivnostna uganka razrešena. Ojdipus je na žalost rešil to uganko in Sfinga se je zaradi groznega poraza vrgla v prepad. Prebivalci so mu za nagrado poklonili obljubljeno roko svoje kraljice Jokaste in kraljevi stol. Ojdipus se je tako poročil s svojo lastno materjo in z njo imel štiri otroke: *Eteokla*, *Polineika*, *Antigono* in *Ismeno*.

Tako se je uresničila stara prerokba. Ojdipus je bil kriv brez krivde, saj so mu tako usodo namenili bogovi že pred njegovim rojstvom.

Čez čas pa je Tebe zajela strašna kuga in Ojdipus je v Delfih izvedel, da so bogovi poslali kaznen nad mesto, kjer ima sin otroke s svojo materjo. Ojdipus je po raziskovanju ugotovil, da je to on sam.

Kraljica si je zaradi neizmerne žalosti vzela življenje z vrvjo, Ojdipus pa si je iztaknil oči, da mu ne bi bilo treba gledati svojega sramu in največjega greha, svoje otroke. Tako je prevzel krivdo na lastna bremena in se jo napotil odslužiti. Odšel je v izgnanstvo.

Kraljevi naslov je postal veliko vprašanje in sinova Eteokles in Polineik se nikakor ne moreta domeniti. Zato zavlada, da vsak eno leto sedi na sladkemu kraljevemu prestolu. Toda po enem letu Eteokles ne zapusti prestola, Polineika pa da izgnati. Polineik si na Peloponezu poišče zaveznike in oblega rojstno mesto. Med bojem se bojujeta oba brata in na koncu oba umreta.

Tako oblast prevzame Jokastni brat *Kreon*. Eteoklesa lepo pokoplje, po vseh starih običajih, Polinejka pa da pustiti na milost divjim zverem.

OSEBE

- Antigona (hči Ojdipa in Jokaste, torej hkrati sestra mrtvih bratov)
- Kreon (tebanski novi kralj in brat Jokaste)
- Ismena (Antigonina sestra)
- *Euridika* (Kreonova žena)
- *Haimon* (Kreonov sin)
- *Teriresias* (slepi vided, prerok)
- Stražnik
- Sel
- Kreontovi služabniki
- Zbor tebanskih starešin
- ...

Oznaka oseb:

Antigona:

V knjigi je glavna junakinja.

Socialno poreklo:

Bila je hčerka svojega očeta Ojdipia in matere, ter hkrati stare matere Jokaste. Glede na status je bila visoko, saj je bila hčerka kralja. Bil ji je že zagotovljen zakon, saj je bila zaročena s Kreonovim sinom Haimonom. Edini madež, ki je nosila s seboj, je bil greh njenega očeta.

Značajske lastnosti:

Bila je mlado dekle, ki je imela srce polno ljubezni, katero je rada trosila med druge ljudi. Deluje nadvse sproščeno in zanesljivo. Ljubi svojo družino in jo nikoli ne bi zapostavila ali celo zanikala. Ne, zanj se v knjigi celo žrtvuje. Globoko v svoji notranjosti je zelo nežna in čustvena osebnost, kar pa je močno skriva pred okolico. Ima ogromno pozitivnih lastnosti, več od vseh oseb v knjigi. Njena najbolj opazna lastnost je vsekakor pogum, ki ga lahko spremljamo na vsakem njenem koraku. Ničesar se ne ustraši, niti oblasti. Temveč se raje spopade z ovirami, ki se ji postavljajo ob njeni življenjski poti, teh pa vsekakor ni malo. Njena osebnost izžareva izredno moč, ki jo uporablja na različne načine, vedno pa v pozitivno stran.. Vedno ve kaj hoče in hodi po točno načrtani poti, iz katere jo ne more nihče niti malo premakniti, ter se je bila pripravljena boriti do konca, le da bi prišla na svoj cilj. Njeno osebnost odlikuje tudi velik ponos in nikoli se ne bi toliko ponižala, da bi kogarkoli kaj prosila. Do ljudi, ki jih ne spoštuje, zna biti zelo nesramna in jo to niti najmanj ne moti. Nikakor se ne ozira za mnenji drugih in jo niti najmanj ne zanima, kaj si njeni someščani mislijo o njej in njenem početju. Po svoji trmi in odgovornosti je zelo podobna očetu. Izredno veliko ji je pomenila pravičnost in enakopravnost. Pri tem ni delala nikakršnih razlik, pa naj je bil človek ženski ali moški, kralj ali revež... Nikakor ni bila taka, kot ženske v tistih časih, temveč se je že takrat borila za enakopravnost. Nikakor se ni hotela opredeliti za "žensko skupnost". Rojevanje otrok in gospodinjska dela se ji niso zdela pomembna. Vrhunec svojega pogumnega dejanja, Antigona doživi, ko se ubije, v prepričanju, da se Kreon moti.

Moralna podoba

Ljubila je svojo družino in kljub temu, da se je žrtvovala za brata, ki ji je ubil drugega brata, ne smemo sklepati, da je imela katerega od njiju raje. Oba je imela enako, saj sta bila oba njena brata. Bila je poštena in pravična do ljudi, zato so jo vsi spoštovali in imeli radi. Večino mest se je strinjalo z njenim mišljenjem, toda ji zardi izrednega strahu niso mogli pomagati.

Močno je verovala v grške bogove in verovanje, njihovi zakoni so ji pomenili več, kot zakoni države.

Ves čas knjige stoji za nezapisanim pravilom, ki pa naj bi ga vsak človek nosil v svojem srcu in ga spoštoval. To je: da ima vsak človek, ne glede na to kaj je bil in kaj je naredil, pravico po spodobnega in tradicionalnega pokopa. Njeno mnenje je, da se v onostranstvu vsi grehi pozabijo in ko stopimo pred bogove smrti smo vsi enaki.

Kreon:

Kljub temu, da ima v knjigi nosilno in glavno vlogo, ni glavni junak.

Socialno poreklo:

Bil je brat Jokaste in je po smrti sinov prejšnjega kralja, prevzel oblast. On je statusno najvišji v državi.

Značajske lastnosti:

Kreon izžareva pretirano egoističnost, oziroma lahko bi rekli kar narcisoiden. Saj je popolnoma zaverovan v svoj prav, čeprav nekje globoko v sebi ve, da se moti. Toda v njem je že tako globoko zasidrana misel, da ima on vedno prav in da je njegova beseda zakon, da to sploh ne pride na dan. Je popolnoma vzvišen in na druge gleda, kot da so nič, slabiči, kajti vse je on! Ne posluša nikogar, saj je po njegovem to nemogoče, da bi imel kdo drug prav. Vse mora biti tako in nič drugače, kot si on zamisli in če morda kdo ne posluša njegove "zlate" besede, je ta izdajalec, sovražnik domovine in si zasluži smrt. Je popolnoma ne milosten, odločen in trmast človek. Morda to izhaja iz tega, da nikomur ne zaupa. Prav njegova in Antigonina trma sta krivi, da se je zgodba končala tako tragično, kot se je. Nikoli ne bi vzel nazaj svojih besed ali priznal, da se moti. Celo na koncu knjige, stežka prizna to in še takrat vali krivdo stran od sebe. Zelo se boji mnenja drugih, saj mora izpasti popolnoma trden, kot da ima vse niti v rokah in je zato popolni kralj. V sebi je zelo ne samozavesten in boječ, ki pa se v družbi kaže ne strašljivega. Je zelo nezanesljiv in v vsakemu vidi svojega sovražnika. Ne zaupa v moč bogov, saj se ima za enako mogočnega. Prepričan je, da mora biti njegov sin popolnoma tak, kot je on sam, ter mu ne da velikega pomena, niti njemu, niti njegovim besedam. Ko pa na koncu ugotovi, da se je ves čas motil in, da je le dobro občasno poslušati še koga drugega, je za njega že prepozno. Iz njegove vloge se lahko izredno veliko naučimo.

Moralna podoba:

Veliko sta mu pomenila sin in žena, kar pa nikakor noče priznati. Toda na koncu knjige se sprijazni tudi s tem dejstvom. Na Antigono je nekako ljubosumen, saj si ne želi oddati svojega najmlajšega sina. Do ljudi je brezbrizen in nekateri ga obravnavajo, kot tirana ali pa se ga bojijo.

Ismena:

Socialno poreklo:

Je sestra Antigone, ter hčerka Ojdipusa. Je poleg Antigone edina preživela iz tebanske družine.

Značajske lastnosti:

Ismena je tipična ženska v tistih časih. V sebi ve, da je Antigino početje pravilno, toda se boji zato jo poskuša prepričati v nasprotno. V primerjavi z Antigona je popolnoma brez moči in zato, tudi ne more kljubovati oblasti. Žensko obravnava, kot so jo vsi do tedaj, ter je prepričana, da je delo ženske skrbeti za družino. To nikakor ne poskuša spremeniti. Ne želi izstopati iz celote, toda želi ostati čim bolj neopazna in živeti navadno življenje, ki je v tistih časih. Toda ima zelo rada sestro, ter jo nikakor ne želi pustiti samo. Tako, da nikakor ni hinavski človek.

Moralna podoba:

Vsi jo obravnavajo enako, kot vse prebivalce Teb. Saj je popolnoma vsakdanja ženska.

Hajmon:

Socialno poreklo:

Je sin Kreona in Euridike. Glede na to, da je kraljevi sin, ima visok status. Namerava se poročiti z Antigono.

Značajske lastnosti:

Je zelo nežen in mile narave, popolnoma drugačen od svojega očeta. Zaljubljen je v Antigono in ni navajen oporekati očetu. Toda ve kaj je prav, zato poskuša rešiti svojo zaročenko pred smrtjo. Nekaj časa očetu še potrjuje na njegove odločitve, toda končno se osamosvoji in mu pove svoje mnenje. To vključuje tudi vse očetove napake. To je prvič, da mu oporeka. In tukaj se zgodi tudi prvič, da ga zapusti in odide po svoje. Po očetu je podedoval le trmo, ki jo dokaže na koncu, ker se, ker ne more rešiti Antigone, ubije.

Moralna podoba:

Vsi ga imajo za očetovega ljubljenca, ki nima svojega mnenja in ki dela kar mu ukaže oče.

PREDSTAVITEV DOGAJALNEGA PROSTORA IN ČASA

Čas:

Antika (beseda antika izvira iz grške besede antiđuus - star) je oznaka za grško - rimsko kulturo od Homerja (9./8. st.pr.Kr.) do razpada rimskega cesarstva (476).

V razvoju grške književnosti ločimo troje obdobj:

- Arhaično (8.-5. st.pr.Kr.)
- Klasično ali atiško (5. in 4. st.pr.Kr.)

To je obdobje v katerem je nastala Antigona. V knjigi se čuti vpliv grške kulture in mitologije.

- Helenistično (3.st.pr.Kr.)

Čas dogajanja Antigone, pa je dan ali nekaj dni več po smrti bratov, ki sta umrla v boju.

Prostor:

Celotna zgodba se dogaja na Peloponezu v Stari Grčiji v mestecu Tebe. Tu je tudi središče vsega dogajanja. Prostor pred palačo v Tebah.

OBNOVA ZGODBE

Kreon prepove pokop Polinejka, ki je izdajalec in sovražnik lastnega rojstnega mesta. Zato Polinejk sedaj leži za obzidjem mesta in je prepuščen ujedam in drugim zverem. Tistemu, ki prekrši njegov ukaz, Kreon obljubi smrt.

Antigona izve za ta krut ukaz in takoj to sporoči svoji sestri. Poskuša jo prepričati, da Kreon nikakor nima prav, ter ji razkrije svoje načrte, da namerava brata pokopati. Sestro povabi k sodelovanju, toda ona to zavrne in jo poskuša odvrniti od tega tveganega dejanja. Saj se boji tako zase, kot zanjo, toda Antigona je trdno prepričana in jo nič ne more odvrniti od tega, da bi pokopala svojega brata in ga s tem poslala v kraljestvo duš. Pri temu, ko vidu, da Ismena ni prepričana o sodelovanju, jo odločno zavrne za vse čase, ter ji tako da vedeti, da ne potrebuje nikogar.

Tako Antigona gre do svojega brata in ga potrese z rahlim slojem zemlje, ravno toliko, kot je potrebno, da se šteje za pokop. Stražarji, ki so stražili izobčeno truplo, so ta pokop prezrli in to takoj hitijo sporočiti Kreonu, ki ta čas že veselo zastrašuje po mestu. Kreon se ob temu sporočilu hudo razburi, saj ne more verjeti, da bi si kdo drznil kršiti njegov ukaz. Prepričan je, da so to naredili njegovi sovražniki, le zato, da bi mu kljubovali oziroma, da je to naredil nekdo za denar. Stražarju zagrozi, naj takoj najdejo krivca, ter mu ga privedejo, če ne bo obdolžil stražarje.

Stražarji so prestrašeni, zato s trupla pomedejo zemljo in ga zopet izpostavijo živalim. Kmalu pa opazijo žensko, ki znova opravi običaj pokopa. Vklenejo jo in jo pripeljejo k kralju. Kralj najprej ni prepričan, da je to res njeno maslo, ko pa mu ponosno prizna, da je to storila zase in za svojega brata, je prepričan. Poskuša ji pomagati, saj jo sprašuje, če morda ni poznala njegovega ukaza. Toda Antigona, ga zavrne s tem, da mu naniza, njegovo krivdo in napačno početje. Kreon je prepričan, da je njena sestra sokriva, zato jo pokliče privedi. Nato tudi njo obtoži tega kaznivega dejanja in ona, poskuša pomagati Antigoni, zato prevzame del krivde nase. Toda Antigona jo hladno zavrne, saj tudi sedaj ne potrebuje njene pomoči. S Kreonom se zapleteta v hud besedni spopad, v katerem oba postajata vedno bolj žaljiva. Nihče noče odstopiti od svojega prepričanja: Kreon trdi, da izdajalci nimajo pravice, do pokopa, Antigona pa meni, da ima vsak človek osnovno pravico do pokopa, ne glede na njegova dejanja.

Kreon je ob tem, da se mu nekdo upa oporekati, očitno ogorčen, zato pošlje Antigono in njeno sestro v ječo. Obtoži jo na smrt, toda ker si ne želi mazati rok s krvjo, jo obsodi, da bo živa pokopana. Namerava jo zazidati in ji dajati ravno toliko hrane, da bo lahko preživela. Antigona odgovorno sprejme kazen, še vedno prepričana, da ima prav.

Kreonu se pridruži njegov sin, zaročenec Antigone, saj je izvedel za kruto sodbo. Očetu najprej pritruje in ga poskuša na milo prepričati o njegovi zmoti. Ko pa vidi, da mu na lep način ne bo uspelo, se vedno bolj razhaja od očetovega mnenja in se z njim prične prepirati. Na koncu pogovora, mu zagrozi, da si bo vzel življenje, če bo on ubil Antigono. Toda oče to napačno razume, ter misli, da je Haimon grozil njemu.

Antigono vedejo v njen grob, pri tem pa se ona bridko poslavlja od življenja. To je edin del, kjer pokaže svoje globejša čustva. Meščani Teb jo občudujejo, saj so prepričani, da je ravnala prav. Še zadnjič se snide s Kreonom in mu v tem pogovoru, kljub temu, da jo vodijo smrti nasproti, Kreonu zasadi sulico v srce s tem, ko mu pove, da se moti, ter da so tudi meščani prepričani o tem.

Ta nesrečna tragedija pa h kralju pripelje Teiresiasa, vidca, ki je že mnogokrat pomagal kralju. Tudi, tokrat mu prav svetuje, saj mu pove o srditem besu bogov, ki bodo zaradi njegovega napačnega ravnanja, nad mest poslali grozno nesrečo. Tokrat Kreon tudi njega ne

poslušaj, saj je prepričan, da se je tudi on zarotil proti njemu. Videc je dovolj pameten, da vidi, da je brez pomena Kreona prepričevati v kar koli, zato ga le opozori in odide.

Kreon sprevidi svojo zmoto šele, ko mu vodja zbora odpre oči, da se videc še nikoli ni motil. Ter, da je še vedno čas, da reši mest, pred tegobami. Neverjetno, toda tokrat Kreon, le poslušaj nekoga drugega in se zato nameni pokopati, že hudo požrto truplo, ter izpustiti Antigono.

Tokrat pa je njegovo spoznanje prišlo prepozno. V Antigonem grobu namreč najde sina, ki čepi ob Antigoni, ki je naredila samomor, kot njena mati in se obesila. Haimon obtoži očeta vseh hudobij, ter ga preklinja pri bogovih. Nato vzame meč, in se z njim pokonča. Medtem, ko je kralj še pri truplu svojega sina, pa pride novica že do mesta. Tam za to izve Kreonova žena in v silni žalosti izgine v hišo. Ko pride Kreon s sinom v rokah, pred svojo hišo in spozna vse svoje napake, ter se po pravici krivi za sinovo smrt, pa izve še eno tragično novico. Namreč ubila se mu je tudi žena. Pred tem groznim dejanjem, pa je preklela njegovo ime.

Tako je Kreon ostal sam na svetu, brez svojih bližnjih, ter preklet z vseh strani. Želel si je le smrti, v nasprotju z Antigono, ki si je želela živeti. Končno je spoznal svojo zmoto, toda na žalost prepozno. Čeprav je naredil tako krute napake, si ni zaslužil takega konca.

SESTAVA ZGODBE

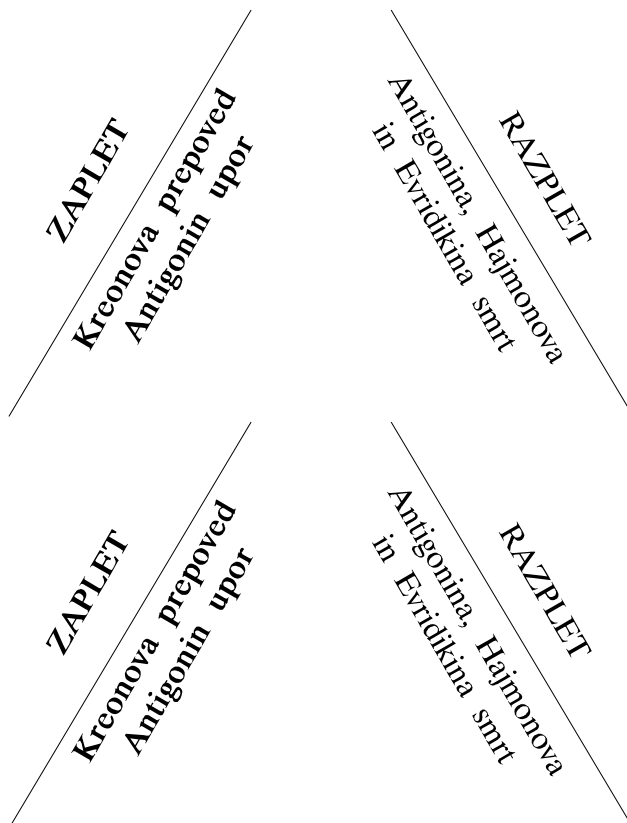
Ves čas te žaloigre je prisoten zbor. Zbor se oglaš, kot nek notranji človeški glas, kot vse vsevedna duša. Nekaj časa predstavlja človeka in njegovo razmišljanje, navade,... Spet drugič se oglasi, kot glas ljudstva, ki želi Kreona speljati na prava poti, tretjič pa le poje o dogodkih, ki so se zgodili ali pa se šele odvijajo. Nekaj časa oporeka Kreonu, toda nekajkrat mu mora tudi pritrditi.

VRH

Kreon obsodi Antigono na smrt

PERIPETIJA

**Kreon po razgovoru s Tejrezijasom
spozna svojo zmoto**

ZASNOVA (ekspozicija)
novica o smrti Eteokla

RAZSNOVA (katastrofa)
Kreon trpi, moralno je strt

Zgradba dela:

Sofoklesova dramo lahko štejemo pod tragedijo, ker uprizarja nesrečo neke družine, saj sta bila Antigona in Kreon sorodnika in iz iste družine, ki pa skoraj v celoti umre. Preživita le Antigonina sestra in Kreon, ki pa tudi delno umre... Kreon psihično podleže smrti, saj si je sam nakopal vso nesrečo, s svojim trmastim razmišljanjem.

Za Antigono, pa se že na začetku pokaže, da je tragični lik, saj je ostala skoraj brez vseh najbližjih in na koncu tudi sama umrla, torej podlega kruti usodi.

Antigona je tragedija v 1354 verzih in značilna oblika za začetek literarnega ustvarjanja. Jezik je vznesen, avtor se poslužuje mnogih pesniških jezikovnih sredstev, od katerih je mnogo retoričnih vprašanj, primer, okrasnih pridevkov...

BESEDA O PISATELJU

Sofokles se je rodil okrog leta 495 pr.n.št. v Kolonu. To je atiško mest, ki ga je imel zelo rad, saj mu je kasneje napisal tudi hvalnico. Rodil se je v bogati družini, saj je bil njegov oče lastnik tovarne z orožjem.

Ukvarjal se je s športom, kjer se je uvrščal na najboljša mesta. Ukvarjal se je tudi z glasbo, saj je že pri 16 letih vodil deški zbor. Velikokrat je bil tudi model za slikarje, saj je imel izredno lepo postavo.

Zaradi slovesa in ugleda pri someščanih je opravljal tudi več političnih funkcij. Sofokles je veroval v večno poslanstvo atenske polis, veroval v njene temelje in zakone, ki so ji načrtani od bogov. Atene je ljubil čez vse. Kljub raznim povabilom, svojega rodnega kraja ni nikoli zapustil. Po značaju je bil zelo družaben. Bil naj bi razigran pri vinu, pa vendar uglajen. Drugi viri pa pravijo, da je bil tako zelo mil, da so ga vsi ljubili.

Sofoklejeva dramatika pomeni nedosegljivi vrhunec, klasiko, v najčistejšem pomenu besede. S svojo dognano odrsko tehniko in dramsko umetnostjo je Sofokles osvojil srca gledalcev in postal ljubljeneц atenskega občinstva vse do svoje smrti. Tako je štiriindvajsetkrat dosegel prvo nagrado, večkrat drugo a nikoli tretje.

Sofokles je imel velik dar za pisanje dram, saj je, kolikor je znano, napisal preko sto trideset dramskih del, od tega se je v celoti ohranilo le sedem del. Med temi so bolj znana ta dramska dela: *Antigona*, *Kralj Oidipus*, *Filoktet*, *Oidipus v Kolonu*. Nekaj njegovih del je povezano z grško mitologijo.

Prav Sofokles je uvedel nekaj sprememb v tedanjem pojmovanju dramskega dela. Uvedel je že tretjega igralca, število zbora je povečal iz dvanajst do petnajst oseb. Sofokles je tudi sam rad nastopal v svojih dramah. Obseg zborovskih spevov je znatno skrčil. Prvi je oder obogatil s scensko slikarijo..

Jeseni, leta 406 pr. n. št. je Sofokles umrl in tako ni doživel največje sramote Anten, njen poraz, kar bi ga gotovo zelo strlo.

MOJE MNENJE O KNJIGI

Knjiga se mi je, presenetljivo, zdela zelo zanimiva. Mislila sem, da bo dolgočasna, toda sem jo prebrala v enem dihu. Všeč mi je bila Antigonina borba in to, da se ni in ni hotela podrediti moškim.

Knjigo je naredilo zanimivo to, da se je na začetku knjige zdelo, da je tragična oseba Antigona, toda na koncu knjige se je izkazalo, da je to Kreon.

Všeč mi je bila moralna zmaga Antigone nad Kreonom. Saj je ona šla veličastno, s svojim prepričanjem in z veseljem in željo do življenja v smrt. Kreon pa je kljub temu, da je preživel izgubil vero v življenje in si je želel smrti.

VLOGA ŽENSKÉ V DANAŠNJEM IN ANTIČNEM SVETU

Antigona, se je po mojem mnenju rodila kakšni dve tisočletij prezgodaj. V času revolucije, ko so se ženske borile za enakopravnost, bi jo bila vsaka "sekta" vesela.

V antičnem času je bila ženska zelo podrejena moškemu. Štelo se je, da je ženska za domača opravila, za gospodinjstvo in vzgojo otrok. Moški pa so na različne načine služili denar in tako skrbeli za "nemočno" ženo in vso družino.

Kljub temu, da se je Grčija štela za eno naprednejših dežel tistega veka, so bili glede enakopravnosti še zelo zaostali. Glede na to, da so v Egiptu že prej poznali enakovredno razporeditev dela med žensko in moških, ter da se jih je obravnavala približno enako, se mi zdi resnično čudno, da ni noben od znameniti mislecev Grčije, ki jih še danes tako zelo slovimo, ugotovil, da je ženska ravno tako človeško bitje, ki je povsem enaka, kot moški, ter, da si zasluži enake pravice, kot moški.

Tudi iz prebranega dela je lahko ugotoviti, kako so cenili ženske. Navedeni citati niso vezani le na junake knjige, temveč predvsem na pisatelja, saj je zapisal, kar je on sam mislil in kar je takrat veljalo.

*484: Ne, saj sploh ne bi bil mož, ne, mož bo ona,
če ji brez kazni prepustim oblast.*

526: Dokler bom živ, ne bo tu ženske vlade.

Iz prvega verza, ki ga Kreon namenja svojemu ljudstvu, se vidi, da je takrat ikona - moški, veljala za nekaj več, nekaj precej boljšega od ženske. Predvidevam, da zato, ker so ženske rojevale otroke in so že zato bile večino svojega življenja zaposlene z rojevanjem, skrbjo in vzgojo otrok. Mogoče pa tudi zato, ker so ženske običajno bolj čustvene od moških in bolj poslušajo svoje srce, kot pa pamet. Na vse se odzovejo bolj čustveno, bolj milostno in materinsko.

S tem, ko je Kreon nakazal, da bi bil on ženska, je hotel namigniti na to, da bi bil potem on ves omehčan in po njegovo nič vreden, zaradi svojih čustev.

Drugi primer je zelo tesno povezan s prvim, saj v njem samo še poudari, da prestol ni kraj za žensko, ter bi to pomenilo ogromno sramoto za deželo. V njem pa lahko spoznamo tudi, Sofoklesa, saj vemo, da je bil tesno povezan z rodno domovino. Tako bi lahko v tem verzu sporočal, da nikoli ne privošči Atenam, da bi zasedla ženska, kajti to bi pomenilo sramoto za Atene, Grčijo, kot tudi njega samega.

678: ...nikoli pred žensko vdati se.

*680: ...bolje, da nas izrine moška pest,
kot da nas razglase za hlapce žensk.*

Kaj bi torej šele pomenilo, da bi se moški vdal pred tako nevrednim in šibkim bitjem, kot je ženska. Saj to bi pomenilo, da je še slabše, kot je lahko ženska.

V drugemu primeru pa jasno izrazi antično mišljenje, ki se navezuje, da vsekakor ni večje sramote, kot je ta, da bi moški poslušal žensko. Boljše bi bilo, če bi jih porazila tekmovalna dežela, kot, da bi se razvedelo, da so poslušali žensko.

747: Ti hlapec v službi žensk.

Nikakor niso mogli dopustiti enakopravnosti, če je že zaveljala ženska volja, se je moral moški ponos ponižati in tako zaveljati za hlapca.

570: Dovolj je drugih njiv, po njih naj rije.

Verz, ki se navezuje na žensko, zopet kaže, da so imeli ženske zgolj zato, da so jim zagotovile nasledstvo, nadaljevanje naroda. Stvari, brez osebnosti, ki so bili od bogov poslani, da rojevajo otroke, če se le da dečke, ki nato zrastejo v moške naslednike. Kreon tu nikakor ni zanimalo za Antigono in ljubezen med njo in njegovim sinom, bolj mu je bilo poglavitno, da dobi vnuke. Ni ga zanimalo kje, le da jih dobi.

653: Ni je rane, ki bi skelela bolj, kot slaba ženska.

V tej besedni povezavi, naj bi bila slaba ženska tista, ki ima svoje mnenje, ki se je sposobna enakopravno pogovarjati z moškimi, ki si vzame več svobode, kot ji jo dodeli moški.

Dobra ženska pa naj bi bila tista, ki je lepo poslušna doma ob kaminu, skuha kosilo, popravi hišo in pazi na otroke, da se zdravo razvijajo.

*61: Ne smeva pozabiti, da sva ženski,
da nisva ustvarjeni za boj z moškimi.*

To je bila misel, ki jo je Ismena povedala Antigoni. Pomeni, da so ženske imele že v sebi nekje zakorenjeno prepričanje, da so moški nekaj boljšega, močnejše bitje, brez katerega ne bi preživele. Tako niso niti imele poguma, da bi se borile proti temu prepričanju.

*649: Nikoli, sin, mi iz strasti do ženske
ne izgublaj pameti!*

Kljub vsemu, kar so si moški mislili od žensk, pa so po tihem vsi vedeli, da imajo ženske neko čudežno moč. Moč, ki je sposobna povzročiti, da se svet prične vrteti v drugo smer. Tako moč, ki iz moškega naredi bebčka. Ta moč, pa je ostala v ženskah iz pradavnine in bo tudi za vedno ostala.

Vsekakor se je položaj žensk iz antike, pa do današnjega časa močno spremenil. Danes smo ženske enakovredne, kot moški, skoraj že malo bolj. Ženske so postale županje mest, njihov delež v parlamentu se vedno bolj povečuje in vedno več je predsednic držav. Večina žensk je materinstvo zamenjala s kariero in je skrb za otroke, ki še vedno tli nekje globoko v nas, potisnila na stranski tir, za poznejša leta, sedaj, ko nam napredna medicina, tudi to omogoča. Namesto žensk, hodijo tudi vedno več moški na porodniški dopust.

Medtem, ko opazujem svet daljše razdalje in na vse gledam objektivno, ugotavljam, da moški vedno bolj postajajo podobni ženskam. V vseh stvareh, v ljubezni, izobrazbi, oblačenju. Ženske pa, ki smo končno dosegle neko moč, poskušamo izpodriniti moške in jim ukrasti marsikatero malenkost ali veliko navado.

Ponosne smo na to, da smo dobile pravico, do samostojnega odločanja, do volitev. Toda ni pa nam všeč, da nas moški res obravnavajo, kot enakovredna bitja, nič več šibkejša, ki bi jih bilo treba zaščititi. Ni nam všeč, da izginja kavalirstvo, si moramo same odpirati vrat, same plačevati račune na večerjah... Tako si marsikatera ženska zopet želi v zaščito moškega, toda ne pregloboko!

Moj prijatelj je pred kratkim izjavil, da obravnava ženske, kot boginje, saj se zaradi njih svet suče že od prazgodovine naprej. Priznal je, da imamo ženske že od vedno, moč nad moškimi, saj imamo to čudovito sposobnost, da rojevamo nova življenja. Z veseljem se strinjam z njim, saj imamo vsekakor nadmoč, le da jo nismo znale pokazati. Ali nismo imele poguma ali pogojev

Moram pa priznati, da brez takih, kot je Antigona, ženske nikoli ne bi prišle tako visoko, kot smo.